

**УНИВЕРЗИТЕТ У НОВОМ САДУ
ОБРАЗАЦ 6.**

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Мер САЊА ЗЛАТКОВИЋ

„КЊИЖЕВНОКРИТИЧКА МИСАО ЗОРАНА МИШИЋА“

-обавезна садржина- свака рубрика мора бити попуњена
(сви подаци уписују се у одговарајућу рубрику, а назив и место
рубрике не могу се мењати или изоставити)

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовао комисију; 7. II 2020, Наставно-научно веће Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <ul style="list-style-type: none"> - др Сања Париповић Крчмар, доцент за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности (предмет: Преглед поетика, Методологија проучавања књижевности), изабрана у звање 15. 06. 2015. Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду, председница Комисије - проф. др Ивана Живанчевић Секеруш, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности (предмет: Хрватска књижевност), изабрана у звање 02. 02. 2010, Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду – члан Комисије - проф. др Јелена Панић Мараш, ванредни професор за ужу

научну област Српска књижевност, Учитељски факултет Универзитета у Београду, Београд, изабрана у звање 17. 12. 2019, члан Комисије

- проф. др Гојко Тешић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности (предмет: Српска књижевност 20. века), изабран у звање 24. 12. 2010; Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду - ментор

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног родитеља, презиме:
САЊА (ГОЛУБ) ЗЛАТКОВИЋ
2. Датум рођења, општина, држава: 31. 12. 1984, Пирот, Република Србија
3. Назив факултета, назив студијског програма дипломских академских студија – мастер и стечени стручни назив:
Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду; Српска филологија: српски језик и лингвистика - мастер професор језика и књижевности (србиста)
4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија: 2009, Језик и књижевност
5. Назив факултета, назив мастер тезе, научна област и датум одбране:
Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду

"НИТ МИХОЉСКОГ ЛЕТА НИКОЛЕ МИЛОШЕВИЋА У КОНТЕКСТУ КЊИЖЕВНЕ ТРАДИЦИЈЕ"

Српска филологија: српска књижевност и језик
6. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

„КЊИЖЕВНОКРИТИЧКА МИСАО ЗОРАНА МИШИЋА“

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страна, поглавља, слика, шема, графикона и сл.:

САЖЕТАК (12) АВСТРАКТ (13); УВОД (14-40);
 Књижевнокритички опус Зорана Мишића (14); Преглед владајућих ставова или кратка историја отворених позива (18);
 Јединство и заокруженост књижевнокритичке мисли (41).
 ПОЕТИКА МОДЕРНОГ (43-99): Трагање за модерним 1947-1951. (44), Полемички контекст модерне поезије педесетих година (52), Мишићево схватање модерне поезије (63), Критика превелике позитивистичке традиције (63), Одређење поетике модерног (71), Оригинална песничка личност и проблем модерне сензибилности (76), Песнички језик (82), Поезија космополитско-локалног надахнућа: проблем односа поезије и мита (88); МИШИЋЕВО СХВАТАЊЕ ТРАДИЦИЈЕ (100-140): Растко Петровић. (108), Шта је то косовско опредељење, 112 Откривање традиције (126), Живи песници заборављене књижевности и традиције (131), „Слово светлости“ (133). „АНТОЛОГИЈА СРПСКЕ ПОЕЗИЈЕ“: ПРЕВРЕДНОВАЊЕ СРПског ПЕСНИШТВА (142-231): Антологија пре антологије (143), Композиција Антологије (144), „Суђење“ Зорану Мишићу: књижевно-сценски перформанс представљања „Антологије српске поезије“ (147), О користи и штети једне антологије за националну књижевност: рецепцијски контекст „Антологије српске поезије“ (150), Предговор „Антологији српске поезије“: седам навика, једно начело и један циљ. Критеријуми антологије (157), Нови поредак песника, нови лик српске поезије: како вратити поцепане странице из историје литературе, како додати нове (165), Његош и Стерија (166); Песници српског романтизма, њихови славуји и змајеви (169), Лаза Костић у визији антологичара Мишића, најсмелијег митомана (173), Војислав Илић (184), Песници српске модерне (186), Стеван Луковић и Душан Срезојевић (194), Вељко Петровић (195), Сима Пандуровић (195), Нови глас модернизма: Владислав Петковић Дис (196), Милутин Бојић (198); Поезија међуратних песника (199): Растко Петровић (201), Милош Црњански (208), Момчило Настасијевић и Станислав Винавер (209), Жарко Васиљевић и Ристо Ратковић (218), Надреалисти без надреализма (219), Васко Попа и Миодраг Павловић (227). ПРОУЧАВАЊЕ КЊИЖЕВНЕ ФАНТАСТИКЕ (232): Међу јавом

и међ сном (234), “Путеви фантастике” (238), Где је права фантастика? (244), Сећања и маштања (246), Путеве француске фантастике (247). МИШИЋЕВ “ОРФЕЈ”: МАЛА ВРАТА ВЕЛИКЕ КЊИЖЕВНОСТИ (259-304): Маг Апулеј: Ништа није немогуће (264), Принципом поларитета до јединства које траје (267), Интеграл Едгар Алан По (269), Нервал: сновиђења и визије (273), Антологије Мишићевог „Орфеја“ (276), Антологије Васка Попе у “Орфеју“ (282), Превођење поезије у „Орфеју“ (290), Проза у „Орфеју“ (295). ЧОВЕК У СВЕТУ ТЕХНИКЕ (305-321): Уметност и Технополис (307), Богови од жица и хартије (311), Приче из Хуманополиса (316): 11 ЗАКЉУЧАК (323-328). ЛИТЕРАТУРА (329-349): Примарана литература (329), Секундарна литература (330), Рукописи (349) ЗАХВАЛНОСТ (350).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација „Књижевнокритичка мисао Зорана Мишића“ имала је јасно дефинисан циљ да систематски преиспита књижевно-критички рад и мисао Зорана Мишића, који се у историји српске књижевности и српске књижевне критике пре свега везивао за појаву модерне поезије Васка Попе и Миодрага Павловића. Зоран Мишић је имао кључну улогу у одбрани и афирмацији послератног модернизма педесетих година. Међутим, мимо познатих и несумњивих домета, преостали његов рад готово да је остао запостављен и потпуно заборављен. Докторска дисертација „Књижевнокритичка мисао Зорана Мишића“ је први целовит подухват који на најпотпунији начин приказује и тумачи целокупни опус и деловања Зорана Мишића у контексту српске књижевности. Такав приступ резултирао је новим сазнањима и увидима у невелики критички опус Зорана Мишића. Проблемском приступу подвргнута је критичка и полемичка пракса Зорана Мишића, затим његова есејистика, књижевно-теоријски, антологичарски рад, као и уређивачки подухват у библиотекама „Орфеј“ и „Живи песници“. На тај начин било је могуће сагледати вредност Мишићевог књижевно-критичког дела и његов значај за српску књижевност.

Саму структуру докторске дисертације кандидаткиња је прилагодила најважнијим проблемима и областима Мишићевог деловања. Истакнуте су две суштинске преокупације Мишићевог критичког и есејистичког рада: питање модерног и питање модерне

традиције у српској књижевности. Та два питања су сâмо језгро Мишићеве књижевнокритичке мисли.

У првом поглављу „Поетика модерног“ анализирани су основни елементи Мишићевог схватања модерне поезије. У првом плану су: утемељена оштра критика позитивистичке традиције, потом поетика модерног као кључна ознака препорода српског модернизма послератног раздобља, проблем песничке посебности и индивидуалности и проблем модерне сензибилности, песнички језик, као и сасвим јединствен концепт модерне поезије која се у свом суштинском одређењу тиче поезије космополитско-локалног, тј. универзално-националног надахнућа проблематизујући комплексан однос поезије и мита. Истакнуто је Мишићево схватање односа мита и поезије, као и његов став о стварању националне митологије, те је самим тим показано да је Зоран Мишић у овом сегменту есејистичког рада поставио кључна питања поетике српске поезије друге половине двадесетог века.

Питање појма традиције разматрано је у поглављу „Мишићево схватање традиције“. Полазећи од дефиниције феномена традиције Т. С. Елиота, истраживање указује на то да је Мишић значења овог појма проширио, уводећи у фокус могућности тражења и избора традиције, упућујући на неканонске и неканонизоване изворе и модалитете књижевног стварања. Како је истакнуто у раду, пишући о „великим традицијама прошлости“ које се могу „стваралачки применити“, Мишић је, поред неисцрпног наслеђа усмене традиције, подразумевао и наслеђе средњовековне културе и књижевне традиције. У оквиру овог поглавља рада кандидаткиња је посебну пажњу посветила полемичком тексту „Шта је то косовско опредељење“, као и Мишићевој драмској адаптацији „Слово светлости“. Иначе, „Слово светлости“ у досадашњим критичким вредновањима није завређивао посебну пажњу, иако његова појава, како истраживање показује, сведочи о једном оригиналном читању и стваралачком активирању средњовековног књижевног наслеђа, као и о превратничком подухвату у времену у којем се остварује.

Разматрајући сегменте антологичарског, есејистичког и стваралачког рада Зорана Мишића, као један од резултата истраживања истакнуто је запажање да је Зоран Мишић у послератним годинама међу првима дефинисао потребу за интензивним активирањем књижевног и културног наслеђа, стављајући у фокус критички захтев за инвенцијом и модернизацијом на основама традиције. То је и основно истраживачко становиште по коме ауторка сматра да се

Мишићу с ралогом мора признати истакнуто место и утицај у обогаћивању и развоју теоријске и стваралачке свести у српској књижевности.

Обимнији део дисертације оправдано је посвећен Мишићевом антологичарском раду у поглављу „*Антологија српске поезије* Зорана Мишића: превредновање српског песништва“. Као циљеве у овире овог сегмента истраживања кандидаткиња је указала на значај појаве Мишићеве антологије, и њених антиципаторских специфичности, потцртавајући његове превратничке улоге у превредновању српског песништва. Истовремено кандидаткиња указује и на пресудан утицај Мишићеве антологије на појаву и концепцију потоњих антологија посвећених српском песништву. Кандидаткиња је успела да у потпуности осветли рецепцијски контекст Мишићеве антологије, при чему је анализа овог контекста имала за циљ да покаже колико је Мишићев приступ српској поезији био иновативан и оригиналан, као и да укаже на њену пресудну улогу у валоризацији и канонизацији другачијих поетских вредности у историји српске књижевности. Истакнуто је да својим свеобухватним читањем српске поезије Мишић успоставља у потпуности нови песнички поредак, истичући у први план иновативност оних ствараоца који су у дотадашњим критичким, књижевноисторијским разматрањима, као и антологичким изборима или неправедно потцењени (што је био случај са Лазом Костићем и Владиславом Петковићем Дисом). Мср Сања Златковић је својим презентовањем антологичаревих критеријума и самог избора избора показала да је Мишић посебан напор уложио у ревалоризацију међуратне поезије, тачније у својеврсном исправљању огрешења према песницима који представљају темељ српског поетског модернитета 20. века, као што су пре свих Милош Црњански, Растко Петровић, Момчило Настасијевић, као и Станислав Винавер. Такође, доносећи избор из поезије Васка Попе и Миодрага Павловића, Мишићева антологија одиграла је круцијалну улогу у канонизовању поезије двојице најзначајнијих песника из педесетих година, дакле песника који су фундамент поетског модернитета баш тих превратничких педесетих година прошлог века. Мишићево модернистичко схватање традиције допринело је томе да се „*Антологијом српске поезије*“ по први пут у српској књижевности укаже на новомодернистичке типове песничке традиције и њихов утицај у потоњим пручавањима тзв. канона српског песништва у којем је Мишић пронашао нове изворе..

Поглавље „*Проучавање књижевне фантастике*“ посвећено је анализи Мишићевих запостављених есеја посвећених проблемима

књижевне фантастике и у њему је кандидаткиња указала на важну и мање непознату чињеницу да је Зоран Мишић имао кључну улогу, чак и пионирску, у контексту српске, и шире, европске теоријске мисли о тзв. књижевности фантастике. Иако није до краја развио свој поетичко-филозофски систем о фантастици, нити њену типологију, кандидаткиња је проблемским приступом овој тематској групи есеја показала да је неопходно Зорану Мишићу признати важност у покретању неколиких теоријских и суштинских питања о фантастици: довођење фантастике у корелацију са митом и указивање на чињеницу да фантастична књижевност и те како има своју драгоцену традицију. У нераскидивој вези са претходним ставовима стоји и веома важан закључак да је Зоран Мишић схватао фантастику као књижевни проседе, а не као жанр. Мср Сања Златковић као неоспоран закључак истиче да је Мишић својим текстовима посвећеним фантастици поставио темеље савременој теорији и критици фантастике.

У својим истраживањима кандидаткиња је поље критичког деловања Зорана Мишића проширила и на његов уређивачки рад као вид књижевнокритичке мисли, о чему је реч у поглављу „Мишићев ’Орфеј’: мала врата велике књижевности“. Истраживањем тог, у потпуности, запостављеног поља Мишићевог интелектуално-стваралачког ангажмана, кандидаткиња је својим пионирским подухватом показала да је он је својом култном библиотеком „Орфеј“ створио расадних литературе фантастичке оријентације. Такође, указала је на важност његових напора и у области преводне поезије. Није заборављена ни кратковека сјајна Мишићева библиотека „Живи песници“ која је у критичком смислу и његова манифестација ишчитавања традиције песничког модернитета.

У поглављу „Човек у свету технике“ анализирана су три есеја Зорана Мишића посвећена питањима односа уметности и технике, технике и савременог човека. Кандидаткиња је контекстуализовала Мишићеву есејистику таквих преокупација у оквиру ширих токова разматрања филозофске и антрополошке мисли, проблемским приступом обухватајући критичке ставове из области хуманистичких теорија и филозофије технологије.

Докторска дисертација „Књижевнокритичка мисао Зорана Мишића“ доноси значајне резултате и открива Зорана Мишића као изузетног критичара и есејисту српске књижевности 20. века који је био посвећен критичком вредновању иновативних тенденција у

српском песништву; полемички иновативан у тумачењу и теоријском оређењу феномена модерне традиције у српској књижевно-теоријској мисли и стваралачкој пракси; иновативан и модеран у теоријском и књижевноисторијском изучавању књижевне фантастике; значајан по свом антологичарском раду, као и по јединственом и за српску културу важним уређивачким и преводачким пословима.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. Прво навести најмање један рад објављен или прихваћен за објављивање у часопису са СЦИ листе односно са листе министарства надлежног за науку када су у питању друштвено-хуманистичке науке. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

- 1) "Друштво, критика, политика", *Књижевна историја*, XLI/137-138, 2009, стр. 179-188; исто у: *Историја и теорија српске књижевне критике* - зборник радова са научног скупа "Теоријске основе и културно-историјски контекст српске књижевне критике у светлу историје српске књижевне критике 1768-2007. Београд, 2009, стр. 179-188.
- 2) „Мишићево схватање традиције“, *Наслеђе*, Крагујевац, бр. 1, 2020. (Рукопис прихваћен за штампу).

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Докторска дисертација мср Сање Златковић „Књижевнокритичка мисао Зорана Мишића“ је значајан и за српску књижевну науку важан, пионирски подухват јер је исправљен један велики грех према Зорану Мишићу као изузетном критичару који је имао пресудну улогу у превратничком песничком подухвату педесетих година одбранивши га на блистав начин од оних који су на „песнички модернизам педесетих година“ насрнули с великом полемичком жестином (М. Богдановић, В. Глигорић, Б. Дреновац и многи други). Мишићева одбрана песничког модернизма Васка Попе и Миодрага Павловића је подухват нарочите врсте.

Кандидаткиња је свестрано, убедљиво, и веома утемељено критички осветлила стваралачки опус Зорана Мишића: (1) Критички рукопис Зорана Мишића (превасходно о песништву педесетих година између модерног и традиционалног – односно између полемичког дискурса о „лирици меког и нежног штимунга“ до радикалног модернизма Попе и Павловића); (2) Поетику модерног кандидаткиња ишчитава и тумачи у Мишићевим критичким текстовима у раздобљу између 1947. и 1951 године, потом између 1952. и 1955. године (сјајна критичка анализа, и висок критички и вредносни суд о „Кори“ Васка Попе и „87 песама“ и „Стубу сећања“ Миодрага Павловића), потом у његовом полемичком дискурсу из педесетих година (уз напомену да се описује жесток сукоб модерног и традиционалног – односно сукоб модерниста и реалиста окупљених око *Дела* и *Савременика*). Поетику модерног Мишић дефинише у есејима „Певање и мишљење“, „Језик и поезија“, „Лаза Костић“ (есеј је и својеврсна рехабилитација костићевске традиције модернитета у српском песништву); (3) У поглављу „Мишићево схватање традиције“ отворено је и најважније питање не само

Мишићеве критичке праксе, него и питање традиције у српској књижевности шездесетих година прошлог века у полемичком спору између два заговорника модернитета: Мишића и Марка Ристића а поводом новог избора из песничког дела Растка Петровића. Био је то судар две модернистичке поетике, уз напомену да је Зоран Мишић на блистав начин разорио критичку ускогрудост према Растку – најзначајнијем модернистичком песнику двадесетих година прошлог века који је у српској поетској традицији нашао врло плодноне изворе (усмена традиција, средњи век – византијска традиција). Судар између двојице заговорника модернизма је био поводом тзв. „косовског опредељења“. Исцрпна анализа овог значајног сучељавања отрила нам је сасвим нови приступ традицији, указујући притом и на друге видове Мишићеве стваралачке праксе који нам још убедљивије говоре о његовој поетици (драмски пројекат „Слово светлости“, потом, нажалост, кратковека библиотека „Живи песници“ која је била својеврсна манифестација превредновања песничке традиције (С. Винавер, М. Настасијевић, Р. Ратковић, Растко Петровић итд.).

(4) Мишићевој „Антологији српске поезије“ посвећено је у овој дисертацији највише простора – с разлогом. У својој изузетној анализи (студији у малом!) докторандкиња Сања Златковић демонстрирала је интерпретативно умеће, обавештеност, показавши на примеру Мишићевог читања и својеврсног стварања новог-модернистичког канона колико је ова антологија у бити епохалан подухват који је оставио дубок траг за сва будуће антологичаре. Укратко: ова студија је својеврсна синтеза и Мишићевог становишта о модерном духу и о модерном схватању песничке традиције.

(5) Питање модерног и традиционалног пропитује се и у поглављу „Проучавање књижевне фантастике“. И књижевнотеоријско и књижевноисторијско становиште о фантастици кандидаткиња на веома оригиналан начин анализира пошавши од Мишићевих текстова „Међу јавом и међ сном“ (говор из 1954. на Пленуму Савеза књижевника Југославије), „Путеви фантастике“ (1962), „Где је фантастика“ (1965), „Сећање и маштање“ (1966“ и „Путеви француске фантастике“ – да би у овај интерпретативни контекст увела и уредничку стваралачку праксу ауторову у култној библиотеци „Орфеј“. Мишићево бављење проблемима фантастике свакако је у педесетим и шездесетим годинама био изузетан критички подухват који је имао плодноне утицај на књижевну праксу тога раздобља у којем се оглашавају српски писци којима фантастика постаје поетичка парадигма (Павић је ту засигурно најзначајнија појава).

(6) У овој дисертацији поглавље о „Орфеју“, односно о култној, антологијској, и можда најзначајнијој и најоригиналнијој библиотеци на српској издавачкој сцени отвара се једно од и те како важних питања у стваралачком пројекту Зорана Мишића. Мишићев „Орфеј“ је својеврсна антологија највреднијих дела светске књижевности, истовремено на овом капиталном пројекту ишчитава се и поетика њеног уредника. „Орфеј“ је и Мишићева бриљантна демонстрација критичке мисли о традиционалном и модерном духу у контексту светске књижевности. Кандидаткиња с правом указује на непоновљиву специфичност „Орфеја“ - уредник Мишић је објавио серију веома важних антологија (руске, енглеске, немачке, пољске, мађарске, бугарске, поезија примитивних народа, итд.) али и своје две: „Антологију српске поезије“ и „Антологију француске фантастике“. Посебно место у „Орфеју“ имају антологије Васка Попе („Од злата јабука“, „Урнебесник“ и „Поноћно сунце“), које, заправо, јесу и својеврсна илустрација поетике и самог Зорана Мишића. Засигурно и ово поглавље у дисертацији открива нам бројне непознанице о посебности у стваралачкој радионици Зорана Мишића.

(7) Последње поглавље дисертације „Човек у свету технике“ открива нам необичног мислиоца Зорана Мишића којем су у сфери његових критичких интересовања били и проблеми савременог света. Кандидаткиња мср Сања Златковић Мишићеве есеје „Човек у свету технике“, „Уметност и техника“ и „На вест о смрти човековој“ анализира у контексту европске филозофске и социолошке мисли којима је техника, односно технологија била подручје промишљања.

Закључак је својеврсни резиме ове сјајне студије која је, неспорно, веома важан прилог проучавању критичке мисли српске књижевности 20. века. И оно што је њен најважнији допринос је: коначно исправљање вишедеценијског огрешења о Зорана Мишића значајног књижевног мислиоца, великог критичара који је поетику модернистичке праксе уобличио на оригиналан, иновативан, продуктиван начин.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Докторска дисертација „Књижевнокритичка мисао Зорана Мишића“ кандидаткиње мср Сање Златковић је пионирски подухват у вредновању, интерпретацији, контекстуализовању и књижевноисторијском и књижевнокритичком значају свеукупног стваралаштва Зорана Мишића који је, нажалост, безразложно скрајнут незнано због чега. Докторандкиња Сања Златковић је у својој дисертацији обухватила стваралачку праксу Зорана Мишића у целини, а приказ и анализе те праксе утемељене су на модерној књижевнотеоријској мисли, док је књижевноисторијско контекстуализовање изведено на убедљив и интерпретативно садржајан и оригиналан начин – не занемарујући ни комапартивни контекст унутар српске критичке мисли.

Дисертација „Књижевнокритичка мисао Зорана Мишића“ докторандкиње Сање Златковић значајан је и вишеструко важан допринос модерној српској науци о књижевности јер је на оригиналан, иновативан и инспиративан начин из заборавља у модерни контекст српске књижевности вратила Зорана Мишића, чија је мисао о модерном и традиционалном у педесетим и шездесетим годинама 20. века била кључна карика.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање:

1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме : ДА
2. Да ли дисертација садржи све битне елементе: ДА
3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци: дисертација је први велики научни подухват и значајан интерпретативни резултат о Зорану Мишићу, најзначајнијем критичару српске књижевности педесетих и шездесетих година (допринос је видљив и у посве другачијем приступу свеукупној стваралачкој

<p>практи једног аутора: интерпретације антологије као својеврсног критичког дискурса, потом и о уредничкој пракси у којој се открива Мишићева поетика).</p>
<p>4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања: НЕМА НЕДОСТАКА</p>
<p>X ПРЕДЛОГ:</p>
<p>На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:</p>
<p>- да се докторска дисертација „Књижевнокритичка мисао Зорана Мишића“ прихвати, а кандидатињи мср Сањи Златковић одобри одбрана.</p>

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

доц. др Сања Париповић Крчмар

председница комисије

проф. др Ивана Живанчевић
Секеруш

члан 1

проф. др Јелена Панић Мараш

члан 2

проф. др Гојко Тешић, ментор
